

ki so sedeli sredi sneženega polja, kakor črne zaplate na beli odeji.

Celo uro je šetal zdravnik ob vodi, potem pa krenil proti zidu in šel skozi vrata v tovarno.

Na dvorišču je srečal ravnatelja.

„Odkod, gospod doktor?“

„V bolnici sem bil, potem sem se pa nekoliko izprehodil. Krasen dan!“

„Žal, da ni saninca! Bila bi krasna šlitaža!“

„No, kako Vam ugaja tu?“

„Hvala lepa! Krasna pokrajina!“

„Kaj ne! Počakajte, da pride novo leto. Zima je zima!“

Ravnatelj Leo Nussdorfer se je rahlo priklonil in hotel dalje. Bil je bolj majhne postave, rejen; v ustih je imel večno portoriko, hodil je s kratkimi koraki, ki so bili pa energični, ali vsaj koraki tistega, ki se zaveda oblasti.

„Oprostite, gospod ravnatelj, morda ni posebno umestno, pa si vendar drznem prašati: Kdaj bi bilo ugodno, da se poklonim milostni gospe soprogi?“

„Izvolite kar danes! Danes je doma, sicer gre večkrat dopoldne v mesto!“

„Hvala lepa, gospod ravnatelj!“

Ob enajstih je stal dr. Sluga popolnoma opravljen za obisk. Pred zrcalom si je popravljal kravato in gledal, da ni bilo praška na suknji. Ko je bil gotov, se je zasmejal na glas pred ogledalom samemu sebi.

„Vrag, če to ni pretirano, kar se zahteva od človeka, da more v salon! In če nisi moderen, pa ti zaradi ovratnika ali kravate, ki stane dve kroni, rečejo, da si gumpec. Oj, ti moda moderna! Tako, sedaj pa še ti, svetli črnc, ki si na dan promocije tako žalostno ulogo igral pri Gambrinu pod mizo — še ti na glavo — Actum est — gotov sem!“

(Dalje.)

ROMAN ROMANOV.

ROJENICE SO PELE ...

Zibala zibelko mamica,
zibelko lepo zares,
da bi dete zasanjalo prej,
pa je še pela vmes.

— Kadar boš, sinček, dorastel ti,
pa vojak boš zal,
pa boš opasal sabljico
in se na vojsko podal.

— Vse boš postrelil sovražnike
in se boš vrnil domov:
videl boš, sinček, tistikrat,
kaj je domači krov! —

Sladko je dete zadremalo,
z mrakom je prišel mir —
Čudno pesem, prečudno res
prinesel je mirni večer:

— Kadar boš, sinček, dorastel ti,
pa vojak boš zal,
pa boš opasal sabljico
in se na vojsko podal.

— Krogljica priletela bo,
v tvoje bo prsi šla —
Nikoli več se vrnil ne boš
na mila domača tla! —

Rojenice so pele mordà,
vile so pele takó ...
Tiho je tekla zibelka,
mamice strah je biló ...

